

РИЧАРД КОНЪЛ

Най-опасната игра

„Най-опасната игра“ е публикуван за първи път през 1924 г. и е основополагащ за всички литературни произведения и филми, в които се разказва за преследване и оцеляване в джунглата или в затворени пространства при минимални шансове за успех.

– Някъде там... отдясно има голям остров – каза Уитни. – Много странна работа...

– Какъв е този остров? – попита Рейнсфорд.

– На старите карти го пишат *Piege a Bateaux* или „Капан за кораби“ – отвърна Уитни. – Името говори само за себе си, не мислиш ли? Моряците, кой знае защо, треперят при споменаването му. Някакво суеверие...

– Не го виждам – прекъсна Рейнсфорд, взирайки се във влажния мрак на тропическата нощ, осезаем като дебело покривало, обгръщащо яхтата.

– Ти имаш добро зрение – засмя се Уитни. – Виждал съм те да откриваш скрит в шубраците лос на триста метра разстояние, но дори и ти не можеш да видиш остров, отстоящ на четири мили в безлунна карибска нощ.

– И на четири метра да е, пак няма да го видя – призна Рейнсфорд. – Бррр! Това не е нощ, а мокро черно кадифе.

– В Рио обаче ще бъде достатъчно светло – обеща Уитни. – След няколко дни ще сме там. Надявам се пушките за ягуари от „Парди“* да са пристигнали и да полюваме по Амазонка. Ловът е велик спорт.

– Най-добрият на света – съгласи се Рейнсфорд.

– За ловеца – подметна Уитни, – но не и за ягуара.

– Не говори глупости, Уитни. Ти си ловец, а не философ. На кого му пука как се чувства ягуарът?

– На ягуара може би.

– Ба! Той толкова и разбира!

– Има едно нещо, което разбира – страха. Страхата от болката и от смъртта.

– Глупости! – изсмя се Рейнсфорд. – Тая жегата те е размекнала, Уитни. Бъди реалист. Светът се състои от две категории животни – ловци и плячка. Слава богу, ние с теб сме от първата. Мислиш ли, че вече сме подминали острова?

– Не мога да кажа в тъмното. Но се надявам.

– Защо?

– Това място има много лоша слава.

– Канибали? – подсказа Рейнсфорд.

– Едва ли. Дори канибали не биха живели на това забравено от бога място. Но кой знае защо, то е влязло в моряшкия фолклор. Не ти ли направи впечатление, че екипажът днес е доста нервен?

– Да, действително, хората са малко странни днес. Дори капитан Нилсен...

– Да, дори коравият стар швед, който не би се побоял да дръпне дявола за опашката... В тези рибешки очи се четеше нещо, което не бях виждал досега.

---

* Известна оръжейна марка. – Б. ред.

Единственото, което успях да изкопча от него, бяха думите: „Това място има лоша слава сред моряците, сър.“ И после добави много сериозно: „Нищо ли не усещате?“, сякаш въздухът наоколо беше отровен. Може да ми се смееш, но все пак ще ти призная – като че наистина усетих хладен полъх. А нямаше вятър, морето беше гладко като тепсия. Тъкмо в този момент приближавахме острова. И онова, което почувствах... бяха тръпки, някакъв внезапен необясним ужас...

– Сторило ти се е – заяви Рейнсфорд. – Един суевен моряк може да зарази целия екипаж със страховете си.

– Възможно е. Но понякога ми се струва, че моряците имат някакво шесто чувство, което им подсказва, че са в опасност. Мисля, че злото е нещо материално, което има своя дължина на вълните също като звука или светлината. Лошите места, така да се каже, могат да предават вибрациите на злото. Но както и да е, радвам се, че се махаме от това място. Мисля да се прибирам в каютата си, Рейнсфорд.

– На мен не ми се спи. Ще изпуша още една лула на кърмата.

– Тогава лека нощ,. Ще се видим на закуска.

– Да, лека нощ, Уитни.

* * *

Нищо не нарушаваше нощната тишина, докато Рейнсфорд беше на палубата, освен приглушеният тътен на двигателя, който караше яхтата да се носи в мрака, и плисъкът и вълните зад витлото.

Излегнат в шезлонга си, Рейнсфорд пушеше лениво любимата си лула, обгърнат от сладостната премала на нощта. „Толкова е тъмно, че мога да спя

с отворени очи – помисли си той. – Нощта ще ми е вместо клепачи...”

Внезапен шум го накара да подскочи. Звукът дойде някъде отдясно и опитното му ухо на ловец не можеше да го сбърка с нищо. После още веднъж, и още веднъж. Някъде в тъмното някой стреля три пъти с пушка.

Рейнсфорд се изправи бързо и се втурна към парапета, озадачен. Впери поглед по посока на изстрелите, но сякаш се опитваше да гледа през одеяло. Качи се на перилата, запазвайки равновесие, за да вижда по-отвисоко. Лулата му се удари в някакво въже и изхвърча от устата му. Той посегна да я хване и дрезгаво извика, осъзнавайки, че е протегнал ръка твърде надалече и е изгубил равновесие. Викът му секна, заглушен от топлите като кръв води на Карибско море, които се затвориха над главата му.

Опита се да изплува на повърхността и да изкрещи, но талазът от витлото на отдалечаващата се яхта го плесна през устата и го задави. Хвърли се яростно да плува след помръкващите светлини, но спря, преди да е изминал и петдесет метра. Способността му да мисли трезво внезапно се върна – не за пръв път изпаднаше в трудно положение. Имаше някакъв шанс да го чуят на кораба, но твърде малък и ставаше все по-малък, докато яхтата се отдалечаваше. Той се освободи от дрехите си и започна да вика с все сила. Светлините на яхтата ставаха все по-слаби, блещукайки като гаснещи светулки, и после нощта ги погълна.

Рейнсфорд си спомни изстрелите. Бяха дошли отдясно и той заплува нататък с бавни отмерени движения, като се опитваше да пести силите си. Борбата с вълните сякаш трая цяла вечност. Започна да брои – може би още стотина замаха и...

В този миг се чу звук. От мрака долетя вой, почти писък... Писъкът на животно, обезумяло от болка и ужас.

Не знаеше какво е то, не се опита и да гадае, а с удвоени сили заплува към звука. После отново го чу, преди да го заглуши друг звук, ясен и отсечен.

– Революер... – промърмори Рейнсфорд, порейки методично водата.

След десетина минути усилено плуване долови друг шум, по-приятен за слуха от всичко, което можеше да се надява да чуе – глухият тътен и плисък на вълни, разбиващи се в скалист бряг. Стигна до скалите още преди да ги е видял и ако нощта не беше толкова тиха, със сигурност щеше да бъде разкъсан от тях. Напрегна сетните си сили, опитвайки да се измъкне от разпенените вълни. Назъбените камъни се губеха в непрогледния мрак. С последно отчаяно усилие изпълзя нагоре и успя да се добере до равно място. Просна се там, запъхтян и с изранени ръце. Гъстата джунгла се спускаше до самите скали, но в този миг последното нещо, за което можеше да мисли, бяха опасностите, дебнещи в този хаос от преплетени клони и лиани. Знаеше само, че врагът му, морето, вече не го заплашваше с нищо. Изтощен до смърт, той се строполи досами дърветата и потъна в най-дълбокия сън в живота си.

Когато отвори очи, положението на слънцето му подсказа, че вече е късен следобед. Сънят му беше дал сили и сега почувства остър глад. Огледа се наоколо почти с въодушевление.

„Щом се стреля, значи има хора. А щом има хора, има и храна“, помисли си Рейнсфорд. Но що за хора биха живели в такъв пущинак? Джунглата се издигаше като плътна стена по цялото протежение на брега.

През гъстата мрежа от преплетени дървета и храсти не се виждаше и следа от пътека. Беше по-лесно да се върви покрай водата и той пое по брега, но само след няколко метра спря.

Някакво ранено създание, очевидно едро животно, се беше търкаляло в храстите. Клоните бяха прекършени, мъхът – изровен, а на едно място се виждаше алено петно. После погледът му беше привлечен от малък блестящ предмет недалеч от мястото. Празна гилза.

„Двадесет и втори калибър – помисли си той. – Странно. Животното трябва да е било доста голямо. Този човек е куражлия, за да излезе насреща му с такъв малък пистолет. Вижда се, че звярът не се е дал толкова лесно. Вероятно с първите три изстрела, които чух, ловецът само го е изкарал от леговището му и го е ранил, но едва последният четвърти изстрел го е довършил.“

Рейнсфорд огледа внимателно земята и откри онова, което се надяваше – отпечатащи от ловджийски ботуши, водещи натам, накъдето вървеше. Без да губи време, той тръгна бързо по следата, като от време на време се подхлъзваше на някое изгнило дърво или влажен камък, и пак продължаваше. Нощта постепенно се спускаше над острова.

Мракът вече потапяше в мастило морето и джунглата, когато Рейнсфорд видя светлините. Те изникнаха пред него след една извивка на брега и първата му мисъл беше, че се е натъкнал на село, защото светлините бяха много. Но когато се приближи, изумлението му беше огромно – насреща му се издигаше една-единствена огромна постройка, чиито островърхи кули се губеха в мрака. Различни очертанията на величествен замък, разположен върху високи скали, спускащи се стръмно от три

страни надолу, където морето разбиваше хищно вълните си в сенките.

„Мираж“, помисли си Рейнсфорд.

Но не беше мираж и той се убеди в това, когато отвори високата желязна порта с остри шипове отгоре. Каменните стъпала бяха съвсем истински, истинска беше и масивната врата с чукало във формата на чудовищна глава със злобно раззината пасть. И при все това над всичко наоколо витаеше усещането за призрачност.

Рейнсфорд вдигна чукчето и то изскърца сковано, сякаш никога преди не е било ползвано. Остави го да падне и силният трясък едва не го накара да подскочи. Стори му се, че чува стъпки отвътре, но вратата остана затворена. Отново вдигна чукчето и го пусна. Едва тогава вратата се отвори рязко, сякаш беше на пружина, и Рейнсфорд премигна под струята ярка златна светлина, която го заля. Първото нещо, което различи, беше най-едрият мъж, когото някога бе виждал – исполинско създание с яко телосложение и черна брада до кръста. В ръката си мъжът държеше револвер с дълга цев, насочена право към сърцето на Рейнсфорд. И от сплетената маса на грамадната брада в него се вираха две зли очички.

– Не се страхувайте – каза Рейнсфорд с усмивка, която трябваше да мине за обезоръжаваща. – Не съм крадец. Паднах по невнимание от една яхта. Името ми е Сенгър Рейнсфорд и съм от Ню Йорк Сити.

Заплахата в очите на мъжа не изчезна. Револверът не трепваше в ръката му, сякаш го държеше каменна статуя. Нямаше никакъв признак, че е разбрал думите на Рейнсфорд или поне, че ги е чул. Мъжът беше облечен в униформа – черна, обшита със сив астраган.

– Аз съм Сенгър Рейнсфорд от Ню Йорк – повтори Рейнсфорд. – Паднах от една яхта и съм гладен.

Единственият отговор беше, че мъжът дръпна предпазителя на револвера с палец. Миг по-късно Рейнсфорд го видя да вдига ръка към слепоочието си и да козирува, а петите му се удариха една в друга, докато заставаше мирно. По широкото мраморно стълбище слизаше друг мъж – строен и с изправена стойка, облечен във вечерен костюм. Той се приближи към Рейнсфорд и му протегна ръка.

– За мен е огромно удоволствие и чест да приветствам в дома си мистър Сенгър Рейнсфорд, прочутия ловец – каза той учтиво с едва доловим акцент, който придаваше допълнителна отчетливост на думите му.

Рейнсфорд машинално разтърси ръката му.

– Чел съм книгата ви за лова на снежни леопарди в Тибет – поясни мъжът. – Аз съм генерал Заров.

Първото нещо, което поразява Рейнсфорд, беше изумителната изтънченост на този мъж, а второто – неговото особено и почти странно лице. Той беше висок и прехвърлил средната възраст, защото косата му беше почти бяла, но гъстите вежди и заострените му военни мустаци бяха черни като нощта, от която Рейнсфорд идваше. Очите му също бяха черни и искрящи, а във високите скули и правилния нос на мургавото му лице се долавяше нещо аристократично – това беше лице на човек, свикнал да командва. Той се обърна и даде знак на великана в униформа, който прибра револвера си, козирува и се оттегли.

– Иван е невероятно силен – поясни генералът, – но за жалост е глухоням. Боя се, че е и малко простоват, но като всичките си сънародници е доста див.

– Руснак ли е?

– Казак – отвърна генералът с усмивка, която откри червени устни и остри бели зъби. – Както и аз. Хайде, елате, няма да говорим тук. По-късно ще си поприказваме. А сега на вас ви трябват дрехи, храна

и почивка. И ще ги имате. Домът ми е на ваше разположение.

Иван се беше появил отново и генералът му заговори само с устни, без да издава звук.

– Иван ще бъде вашият водач, мистър Рейнсфорд – каза генералът. – А аз пък тъкмо се канех да вечерям, когато дойдохте. Но ще ви изчакам. И мисля, че дрехите ми ще са ви по мярка.

Рейнсфорд последва безмълвния великан до огромна стая с дебели греди на тавана и легло с балдахин, достатъчно голямо да побере шестима. Иван извади вечерен костюм и докато го обличаше, Рейнсфорд забеляза, че е шит от лондонски шивач, чиито клиенти бяха от херцог нагоре.

Трапезарията, в която казакът го отведе, беше забележителна в много отношения. В нея се усещаше някакво средновековно великолепие – с дъбовите си ламперии, високите си тавани и банкетната маса, която можеше да побере петдесетина души, тя приличаше на зала за пиршества на някой барон от феодалните времена. По стените бяха окачени животински глави – лъвове, тигри, слонове, лосове, мечки. Рейнсфорд никога не беше виждал толкова големи и отбрани екземпляри. Генералът седеше сам на огромната маса.

– Ще пиете ли един коктейл, мистър Рейнсфорд? – предложи той.

Коктейлът беше изумително добър, а подредбата на масата: покривката, кристалът, среброто и порцеланът – от най-високо качество.

Ядоха борш – питателната червена супа със сметана, която руснаците толкова тачат. Генерал Заров обясни с извинителен тон:

– Правим всичко възможно да съхраним постиженията на цивилизацията тук. Моля, простете ми,

ако забележите някои пропуски. Нали разбирате, тук сме доста далече от света. Мислите ли, че шампанското е пострадало от пътуването по море?

– Ни най-малко – заяви Рейнсфорд. Без съмнение генералът беше изключително внимателен и любезен домакин, истински космополит. И все пак у него имаше нещо, което държеше Рейнсфорд нащрек. Когато и да вдигнеше поглед от чинията си, той виждаше как Заров внимателно го изучава.

– Може би сте изненадан, че името ви ми е познато – каза генералът. – Всъщност изчел съм всички книги за лов, публикувани на английски, френски и руски. Аз имам една страст в живота, мистър Рейнсфорд, и това е ловът.

– Тук имате няколко прекрасни трофея – отбеляза Рейнсфорд, докато ядеше изключително вкусно пригответеното филе миньон. – Онзи африкански бивол там е най-големият, който съм виждал някога.

– Ах, онзи приятел ли! Да, прав сте, той беше истинско чудовище.

– Нападна ли ви?

– Качи ме на рогата си и ме блъсна в едно дърво, строши ми черепа. Но все пак му видях сметката на проклетия звяр.

– Винаги съм смятал – отбеляза Рейнсфорд, – че африканският бивол е най-опасният дивеч.

Генералът не отговори веднага, само се усмихна със загадъчната си усмивка с червени устни и после заговори бавно:

– Не, сър, грешите. Африканският бивол не е най-опасният дивеч. – Той отпи от чашата си. – Тук на острова, в моя резерват, има по-опасен дивеч, който преследвам.

Рейнсфорд повдигна вежди.

– На този остров има едър дивеч?

– Най-едрият – кимна генералът.
– Наистина ли?
– Е, той не е местен, разбира се. Налага се да си го доставям.

– И какъв е той, генерале? – попита Рейнсфорд.
– Тигри?

– Не – усмихна се Заров. – Спрях да се интересувам от лова на тигри преди няколко години. Възможностите му се изчерпаха. Там няма тръпка, няма истинска опасност. А аз живея заради опасността, мистър Рейнсфорд.

Генералът извади от джоба си златна табакера и предложи на госта си дълга черна цигара със сребърен филтър и особена миризма на тамян.

– Ние с вас ще половуваме добре заедно – каза той. – Вашата компания ще ми е особено приятна.

– Но какъв дивеч... – започна Рейнсфорд.

– Ще ви кажа. Знам, че ще ви бъде интересно. Мога да твърдя, че по мое скромно мнение, аз изнамерих нещо изключително. Едно съвършено ново преживяване. Да ви наля ли още една чаша порто, мистър Рейнсфорд?

– Благодаря, генерале.

Генералът напълни чашите и продължи:

– Бог прави някои хора поети. Други – крале, а трети – просяци. А мен ме е направил ловец. Ръката ми е създадена за спусъка, както казваше баща ми. Той беше много богат, притежаваше четвърт милион акра земя в Крим и беше страстен ловец. Бях едва петгодишен, когато ми подари малка пушка, специално изработена за мен в Москва, за да стрелям по врабци с нея. Но когато убих няколко от породистите му пуйки, той не ме наказа, а ме похвали за точността ми. Застрелях първата си мечка в Кавказ, когато бях на десет години. Целият ми живот е един дълъг

лов. Постъпих в армията, както подобава на син на благородник, и известно време командвах дивизия в казашката кавалерия, но винаги съм се интересувал най-вече от лова. Ловувал съм всевъзможен дивеч във всички страни по света. Не се наемам да кажа колко животни съм убил.

Генералът дръпна от цигарата си и изпусна кълбо дим.

– След погрома в Русия напуснах страната – беше нездравословно за един царски офицер да остава там.

Мнозина руски благородници изгубиха всичко. За щастие бях инвестирал солидни средства в американски ценни книжа и затова никога няма да ми се наложи да отварям чайна в Монте Карло или да карам такси в Париж. Естествено, продължих да ловувам – гризли във вашите Скалисти планини, крокодили по Ганг, носорози в Източна Африка. Тъкмо там, в Африка, ме нападна онзи бивол и ме прати в болница за половин година. Веднага щом се оправих, заминах за Амазонка на лов за ягуари – бях чувал, че са необикновено хитри. Но не е вярно – въздъхна генералът. – Оказа се, че са слаб противник за един опитен ловец, камо ли пък въоръжен с мощна карабина. Бях жестоко разочарован. Една нощ лежах в палатката си и главата ми се пръскаше от болка, когато ми хрумна една страшна мисъл. Ловът започваше да ме отегчава! Както ви казах, ловът беше целият ми живот. Чувал съм, че когато бизнесмените в Америка трябва да се откажат от бизнеса на живота си, рухват психически и с тях е свършено.

– Така е – съгласи се Рейнсфорд.

Генералът се усмихна

– Е, аз нямах никакво желание да рухна – отбеляза той. – Трябваше да измисля нещо. Аз имам анали-

тичен ум, мистър Рейнсфорд. Безспорно точно това прави лова толкова привлекателен за мен.

– Не се съмнявам в това, генерале.

– И така, неизбежно си зададох въпроса: „Защо ловът вече не ме вълнува?“ Вие сте много по-млад от мен, мистър Рейнсфорд, и не сте ловували толкова много, но сигурно се досещате какъв е отговорът.

– И какъв е той?

– Много просто, ловът вече не беше предизвикателство за мен. Беше станал твърде лесен. Аз винаги излизах победител. Винаги! А няма нищо по-скучно от съвършенството.

Генералът запали нова цигара.

– Вече нямаше животно, което да ми се опре. Не се хваля, това е просто факт. Животното не разполага с нищо друго, освен с краката и инстинкта си. А инстинктът няма шанс пред разума. Осъзнаването на този факт беше истинска трагедия за мен, уверявам ви.

Рейнсфорд се беше навел напред, целият в слух.

– И тогава ме осени! – продължи генералът.

– Какво именно?

Генералът се усмихна с доволната усмивка на човек, който се е сблъскал с препятствие, и е успял да го преодолее.

– Трябваше да измисля нов вид плячка.

– Нов вид плячка? Шегувате се!

– Нищо подобно – възрази генералът. – Никога не се шегувам с лова. Трябваше ми ново животно. И го открих. Затова купих този остров, построих имението и продължих да ловувам. Островът е идеален за целта – има джунгла с безброй пътеки, хълмове, блата...

– А животното, генерал Заров?

– О, да – кимна генералът. – То ми осигурява най-вълнуващия лов на света. Никой друг лов не може да

се сравни с това. Ловувам всеки божи ден и никога не се отегчавам, защото имам насреща си противник, който може да се мери с мен по ум.

Рейнсфорд беше озадачен и това явно се беше изписало на лицето му.

– Трябваше ми идеалното животно, което да преследвам – обясни генералът. – Ето защо си казах: какви качества трябва да притежава идеалният дивеч? И отговорът дойде сам – той трябва да е смел, хитър и най-вече да умее да мисли.

– Няма животно, което да мисли – възрази Рейнсфорд.

– Драги приятелю – изрече генералът. – Има едно, което може.

– Да не искате да кажете... – думите заседнаха в гърлото на Рейнсфорд.

– И защо не?

– Не мога да повярвам, че говорите сериозно, генерал Заров. Това е някаква безвкусна шега.

– Защо смятате, че не съм сериозен? Аз все пак говоря за лов.

– Лов!? За бога, генерал Заров, вие по-скоро говорите за убийство!

Генералът се разсмя добродушно и изглежда Рейнсфорд с насмешка.

– Не мога да повярвам, че толкова съвременен и цивилизован млад мъж като вас живее с някакви романтични идеали за ценността на човешкия живот. Вие все пак сте воювали, имате опит...

– Което не означава, че мога да гледам с безразличие на едно убийство! – каза рязко Рейнсфорд.

Генералът избухна в смях.

– Колко сте смешен! В днешно време трудно можеш да срещнеш образован млад човек, било то в Америка, с толкова наивни или направо старомодни

разбирания. Това е все едно да намериш кутия за емфие в модерна лимузина. Без съмнение предците ви са били пуритани. Такива са повечето американци. Готов съм да се обзаложа, че ще забравите тези си идеи, когато дойдете с мен на лов. Очаква ви незабравима тръпка, мистър Рейнсфорд.

– Благодаря, но аз съм ловец, а не убиец.

– Боже! – възкликна генералът без следа от смущение. – Пак тази неприятна дума! Но мисля, че ще успее да ви докажа колко необосновани са скрупулите ви.

– Така ли?

– Животът е за силните – да го живеят и ако е нужно, да го отнемат. Слабите са създадени да доставят удоволствие на силните. Аз съм силен. Защо тогава да не използвам способностите си? Ако желанието ми е да ловувам, защо трябва да се отказвам? Аз преследвам отрепките – моряци, събирани от кол и въже, индуси, чернокожи, китайци, мелези. Един чистокръвен кон или куче струват повече от цялата тази пасмина.

– Но те са хора – разпалено възрази Рейнсфорд.

– Именно – съгласи се генералът. – И точно по тази причина ги използвам. Това ми доставя удоволствие. Те са способни да мислят, в някаква степен. И затова са опасни.

– А къде ги намирате?

– Този остров се казва Капан за кораби – смигна му генералът. – Понякога сърдитият бог на морето ми ги праща. Друг път, когато Провидението не е на моя страна, аз му помагам. Елате на прозореча с мен.

Рейнсфорд се приближи до прозореча и се загледа в морето.

– Погледнете, ето там! – възкликна генералът, сочейки някъде в мрака.

Рейнсфорд не успя да види нищо, освен плътен мрак, но после генералът натисна някакво копче и някъде далеч в морето проблеснаха светлинки.

– Те показват, че там има канал – подсмихна се Заров, – а всъщност няма такъв. Има само гигантски скали с остри като бръснач ръбове, същинско морско чудовище с раззината паст, която може да разбие един кораб, както аз троша този орех! – Той хвърли на дървения под един орех и го смачка с тока си, и после продължи, сякаш отговаряше на неизречен въпрос: – О, да, аз използвам електричество за навигационни цели. Стараем се да бъдем цивилизовани.

– Цивилизовани? Като стреляте по хора?

В тъмните очи на генерала проблесна гняв, но той трая само секунда.

– Боже, какъв добродетелен млад мъж сте! – подметна Заров с предишния си любезен тон. – Уверявам ви, че не правя нещата, за които загатвате. Това би било варварство. Аз се отнасям към гостите си с особено внимание. Те имат храна в изобилие и множество възможности да тренират. И са в прекрасно физическо състояние. Утре ще можете да се убедите в това сам.

– Какво искате да кажете?

– Ще посетим моя тренировъчен лагер долу в зимника. Имам около дузина ученици в момента. Всичките са испанци от барка „Санлукар“, който имаше лошия късмет да се натъкне на скалите. Много долнопробна пасмина за съжаление. Лош материал, а и повечето от тях са по-уверени на палубата, отколкото в джунглата.

Генералът вдигна ръка и Иван, който прислужваше на масата, донесе гъсто турско кафе. Рейнсфорд с усилие държеше езика зад зъбите.

– Разберете ме правилно, това е игра – продължи Заров небрежно. – Аз предлагам на някой от тях да идем на лов. Давам му храна и отличен ловджийски нож. Давам му три часа преднина и после тръгвам след него, въоръжен само с револвер от най-малък калибър и обсег. Ако дивечът съумее да ми се изплъзва в продължение на три дни, печели. Но ако аз го хвана – тук генералът се усмихна, – ... губи.

– А ако откаже да бъде дивеч?

– Е, аз му давам, разбира се, избор. Ако не иска, не е длъжен да участва в играта. При отказ от негова страна, го давам на Иван. Той някога е имал честта да служи като палач при Великия бял цар и си има свои представи за това кое е забавно. Но повярвайте ми, мистър Рейнсфорд, всички те винаги избират лова.

– И ако спечелят?

Усмивката на лицето на генерала стана по-широка.

– До днес още не съм губил – каза той и после добави бързо: – Не искам да ме мислите за самохвалко, мистър Рейнсфорд! Много от тях са твърде елементарни и не представляват проблем. Но от време на време се появява някой костелив орех. Веднъж един от тях без малко да спечели и тогава се наложи да използвам кучетата.

– Кучетата?

– Елате, ще ви покажа.

Генералът отведе Рейнсфорд до един друг прозорец. Светлините от залата рисуваха чудати плетеници по плочите на двора и Рейнсфорд различи там дузина огромни черни сенки, които се прокрадваха в тъмнината, а когато вдигнеха глави, очите им проблясваха в зелено.

– Много прилична глутница по мое мнение – заяви генералът. – Пускаме ги всяка вечер в седем. Ако

някой се опита да влезе в къщата или да излезе от нея, би съжалил горчиво за това.

Той започна да си тананика някаква мелодия от „Фоли Бержер“* и после се обърна към Рейнсфорд:

– Сега искам да ви покажа новата си колекция от глави. Ще дойдете ли с мен в библиотеката?

– Ще ви помоля да ме извините за тази вечер, генерал Заров – отклони поканата Рейнсфорд. – Наистина не се чувствам във форма.

– О, наистина ли? – попита генералът загрижено. – Е, предполагам, че това е съвсем нормално, все пак сте плували толкова дълго. Трябва ви един добър здрав сън. Утре ще сте като нов човек и ще можем да полозуваме заедно, нали така? Имам един много обещаващ питомец...

Рейнсфорд вече беше на вратата.

– Жалко, че не можете да дойдете с мен тази нощ – подметна Заров след него. – Очаквам доста равностойна игра. Той е едър силен африканец и дава големи надежди... Е, лека нощ, мистър Рейнсфорд, починете си добре.

* * *

Леглото беше удобно, пижамата – от мека коприна, и Рейнсфорд усещаше умората с всяка клетка на тялото си, но умът му отказваше да се потопи в омаята на съня. Докато лежеше с широко отворени очи, му се стори, че някой се прокрадва с тихи стъпки по коридора. Скочи и понечи да отвори вратата, но тя се оказа заключена. Отиде до прозореца и надникна навън. Стаята му беше високо в една от кулите. Светлините на замъка вече бяха угасени и

---

* Прочуто вариете и кабаре в Париж. – Б. ред.

наоколо цареше безмълвен мрак, само жълтеникавата луна осветяваше мъждиво двора. А долу сновяха тихи черни сенки – кучетата го усетиха и вдигнаха нагоре зелените си просветващи очи, сякаш го очакваха. Рейнсфорд се върна в леглото и се опита да заспи, но това му се удаде чак на разсъмване. Едва беше задрямал, когато някъде далече откъм джунглата отекна pistolетен изстрел.

Генерал Заров се появи чак на обяд. Беше облечен в безупречен костюм от туид. Първата му работа беше да се осведоми за здравето на госта си.

– Сега пък аз не се чувствам много добре – оплака се той. – Притеснен съм, мистър Рейнсфорд. Тази нощ отново долових признаци на стария си проблем. – И в отговор на въпросителния поглед на Рейнсфорд обясни: – Скука. Отегчение... Ловът не беше никак добър. Нещастникът направо изгуби ума и дума от страх. И хукна право напред, което ме улесни неимоверно. Това е проблемът с тези моряци – освен че имат пилешки мозъци, не знаят и как да се оправят в гората. И правят изключително глупави и предвидими неща. Много е дразнещо. Искате ли още една чаша шабли*, мистър Рейнсфорд?

– Генерале – каза Рейнсфорд твърдо, – искам да напусна острова веднага.

Генералът повдигна гъстите си вежди. Имаше обиден вид.

– Но, драги мой, вие едва дойдохте! Още не сме ходили на лов...

– Искам да си тръгна още днес – отсеке Рейнсфорд, наблюдавайки мъртвите черни очи на генерала, които го изучаваха.

---

* Вид френско бяло вино. – Б. ред.

После лицето на домакина му се проясни. Той се пресегна и напълни чашата на Рейнсфорд от пращната бутилка.

– Тази нощ ще половуваме – каза Заров. – Вие и аз...

– Не, генерале – поклати глава Рейнсфорд. – Аз няма да ходя на лов.

Генералът вдигна рамене и деликатно си откъсна зърно грозде от парник.

– Както желаете, приятелю. Изборът е изцяло ваш. Но позволете да ви напомня, че моите представи за спорта значително се различават от тези на Иван.

Той кимна към ъгъла, където стоеше намръщеният великан, скръстил огромните си ръце пред подобните си на бъчва гърди.

– Какво, нали не ми казвате... – възкликна Рейнсфорд.

– Скъпи приятелю, както вече ви казах, аз никога не се шегувам с лова. Това, което предстои, е наистина вдъхновяващо! Пия за противника, който е достоен за моето оръжие... най-накрая.

Генералът вдигна чашата си. Рейнсфорд го гледаше невярващо.

– Ще видите, че играта си струва – ентусиазирано продължи Заров. – Вашият ум срещу моя. Вашето изкуство срещу моето. Вашата сила и хъс срещу моите. Шах на открито! Пък и залогът не е никак малък, нали така?

– А ако спечеля... – дрезгаво каза Рейнсфорд.

– С радост ще се призная за победен, ако не ви открия до полунощ на третия ден. Яхтата ми ще ви закара до континента и ще ви остави близо до някой град – обясни генералът и после добави, сякаш прочел мислите на Рейнсфорд: – О, можете да ми вярва-

те, давам ви думата си на благородник и ловец. От своя страна вие, разбира се, ще поемете ангажимента да мълчите за гостуването си тук.

– Никога няма да се съглася на подобно нещо – заяви Рейнсфорд.

– Е, в такъв случай... Но защо да спорим за това сега? След три дни ще го обсъдим на бутилка „Във Клико“*, освен ако... – Генералът отпи от виното си и после продължи оживено: – Иван ще ви снабди с ловджийски дрехи, храна и нож. Съветвам ви да изберете мокасини, те оставят по-малка следа. И избягвайте голямото тресавище в югоизточната част на острова. Ние го наричаме Блатото на смъртта. Там има плаващи пясъци, през които един глупак се опита да премине... Най-тъжното беше, че Лазарус загина с него, преследвайки го. Можете да си представите как се чувствах, мистър Рейнсфорд. Аз обичах Лазарус, той беше най-доброто куче в глутницата ми. А сега, моля да ме извините. След обяда винаги си почивам. Но се боя, че вие няма да имате време да подремнете. Сигурен съм, че ще искате да тръгнете. Аз няма да ви последвам преди здрачаване. Нощният лов е далеч по-вълнуващ от дневния, не мислите ли? *Au revoir*, мистър Рейнсфорд, *au revoir*!

Генерал Заров се поклони изискано и се оттегли. От друга врата се появи Иван, който носеше под мишница маскировъчни ловджийски дрехи, раница с храна и кожена кания с дълъг ловджийски нож, а дясната му ръка беше върху дръжката на револвера, затъкнат в тъмночервения му пояс...

* * *

---

* Вид френско шампанско. – Б. пр.

Рейнсфорд вече два часа си проправяше път през обрасла с шубраци местност.

„Трябва да се успокоя. Трябва да запазя самообладание!“, повтаряше си той през зъби.

Когато портата на замъка се захлопна зад гърба му, мислите му не бяха съвсем ясни. Отначало възнамеряваше просто да поддържа дистанция между себе си и генерал Заров. Затова се втурна право напред, обзет от нещо, което много приличаше на паника. Не след дълго обаче успя да се овладее и се спря, опитвайки се да си събере мислите.

Ясно беше, че няма смисъл да бяга по права линия, защото неизбежно щеше да излезе на брега и да застане лице в лице с морето. Намираше се в картина, оброчена от вода, и каквото и да правеше, трябваше да ограничи действията си в тези рамки.

– Той иска следа и ще получи такава – промърмори Рейнсфорд.

Сетне кривна от пътеката и започна да си проправя път през пушинака. Направи няколко заплетени кръга, като се връщаше все на същото място, припомняйки си всичко, каквото знаеше за тактиката на лисиците, когато ги преследват ловци. Вечерта го завари на билото на един горист хълм: не чувстваше краката си, лицето му беше изподрано от клоните, а ръцете му кървяха. Знаеше, че е лудост да се лута в тъмното, дори и да имаше достатъчно сили. Сега повече от всичко се нуждаеше от почивка и си помисли: „До този момент бях лисица, а сега е време да вляза в ролята на прословутата котка от баснята.“ Забеляза наблизено едно голямо дърво с дебел дънер и широко разперени клони и внимавайки да не оставя следи, се покатери до разклонението му и се просна на единия от клоните. Почивката му вдъхна нова увереност и почти му даде усещането за сигурност.

Дори ревностен ловец като генерал Заров не би могъл да го проследи дотук, или поне така си мислеше. Само дяволът можеше да се ориентира в сложната плетеница, която беше оставил зад себе си, особено пък в тъмното. Но може пък генералът да беше самият дявол...

Тревожната нощ пълзеше бавно като ранена змия и сънят не идваше при Рейнсфорд, макар джунглата да тънеше в мъртвешка тишина. На разсъмване, когато небето започна да сивее, вниманието му беше привлечено от кръсъка на подплашена птица. Нещо се приближаваше през гъсталака, бавно и предпазливо, по същия лъкатушен начин като него. Той се прилепи към клона и надникна през плътната почти като гоблен завеса от листа. И нещото, което се приближаваше, беше човек. Генерал Заров!

Той се движеше бавно и изучаваше съсредоточено земята пред себе си. Спря досами дървото, отпусна се на колене и продължи огледа си. Първият импулс на Рейнсфорд беше да се хвърли върху него като пантера, но после видя в ръката на генерала нещо метално – малък автоматичен пистолет.

Ловецът на няколко пъти поклати глава, сякаш озадачен от нещо, после се изправи и извади една от черните си цигари. Острата миризма на тамян стигна до ноздрите на Рейнсфорд.

Той затаи дъх. Погледът на генерала се местеше по земята и започна да се катери по дънера инч по инч. Рейнсфорд застина, всеки мускул на тялото му беше напрегнат и готов за скок. Но зорките очи на ловеца се спряха още преди да са стигнали до клона, на който лежеше. По смуглото лице на Заров се плъзна усмивка. Той издиша бавно през устата си колелце дим, после се обърна с гръб към дървото и се отдалечи безгрижно по пътеката, от която беше

дошъл. Шумът от тежките му ловджийски обувки постепенно заглъхна.

Рейнсфорд изпусна хрипливо дъха си, който бе съдържал толкова дълго. Способността му да разсъждава се върна и внезапно го обзе лепкав вцепеняващ страх. За генерала не беше проблем да го проследи и през нощта! Той можеше да разчете и най-трудната следа, защото навярно притежаваше свръхестествени способности. И единствено по някаква невероятна случайност казакът не бе успял да открие плячката си.

Следващата му мисъл обаче беше още по-стряскаща и Рейнсфорд усети как го побиват ледени тръпки. Защо Заров се беше усмихнал? И защо бе тръгнал обратно? Американецът отказваше да приеме онова, което умът му подсказваше, но истината беше толкова очевидна, колкото и слънчевите лъчи, които сега разпръскваха утринната мъгла. Генералът си играеше с него! И го беше пощадил, за да се наслади на още един ден лов! Заров беше котката, а той – мишката. Тогава Рейнсфорд усети какво е истински ужас. „Няма да изгубя самообладание! Няма!“ каза си той.

Малко по-късно се спусна надолу по дънера на дървото и отново навлезе в гората. В това време мисълта му трескаво работеше. На около триста метра от старото си скривалище се спря. Огромно мъртво дърво се опираше едва-едва на друго по-малко, което беше живо. Захвърли раницата си с храна, извади ножа от канията и се залови за работа с цялата си енергия.

Когато най-накрая приключи, легна на земята зад един повален дънер на трийсетина метра по-нататък. Не му се наложи да чака дълго. Котката идваше отново да си поиграе с мишката.

Генералът се приближаваше с увереността на хрътка, надушила следа. Нищо не убягваше на тези зорки черни очи: нито една пречупена тревичка, нито една огънатата вейка, нито една миниатюрна следа в мъха. Беше толкова съсредоточен, че едва не се натъкна на съоръжението на Рейнсфорд. Кракът му вече докосваше клона, който играеше ролята на спусък. И точно в този момент, с някакъв феноменален усет, генералът долови опасността и отскочи назад с ловкостта на маймуна. Но не и достатъчно бързо – мъртвото дърво, което едва се подпираше на живото, се стовари върху рамото на генерала и ако той беше закъснял само още миг, щеше да бъде премазан. Заров залитна, но не падна, нито изпусна револвера си, а остана да стои там, разтривайки раненото си рамо. Рейнсфорд усети как сърцето му отново замира от ужас, когато саркастичният смях на генерала отекна в джунглата.

– Рейнсфорд! – извика Заров. – Ако ме чувате, както предполагам, приемоте моите поздравления! Малко хора знаят как се прави малайска клопка. За мой късмет и аз съм ловувал в Малака. Оказахте се интересен противник, мистър Рейнсфорд. Сега отивам да си превържа раната, която не е много сериозна. Но ще се върна. Ще се върна...

Когато генералът се отдалечи, сложил ръка върху удареното си рамо, Рейнсфорд побягна. Това си беше чисто бягство, отчаяно и безнадеждно, което продължи часове. Спусна се здрач, после мрак, но той не спираше. Земята стана по-мека под мокасините му, растителността – по-гъста, а насекомите хапеха свирепо. В един миг кракът му хлътна в меката тиня. Той се опита да го освободи, но тресавището го всмукваше яростно като гигантска пиявица. С отчаяно усилие Рейнсфорд издърпа крака си от тинята.

Вече знаеше къде е. В Блатото на смъртта с неговите плаващи пясъци!

Ръцете му бяха силно стиснати в юмруци, сякаш самообладанието му беше нещо материално, което някой се опитваше да изтръгне от него.

После меката почва го наведе на нова идея. Отдръпна се на три-четири метра от плаващите пясъци и започна да копае като някакъв огромен праисторически бобър.

По време на войната Рейнсфорд се беше окопавал във Франция, когато всяка секунда закъснение означаваше смърт. Но в сравнение със задачата му сега, онова беше приятно забавление. Ямата ставаше все по-дълбока. Когато беше вече над раменете му, изпълзя навън, отрязва няколко здрави клона и ги заостри. Заби коловете в ямата с върховете нагоре и с бързи движения направи импровизиран килим от лиани и клони, с който закри отвора на ямата. Плувал в пот и едва дишащ от умора, той пропъзля до едно овъглено от мълния дърво и се скри зад него.

Знаеше, че преследвачът му идва, чуваше стъпките му по мочурливата земя и долавяше уханието на скъпите му цигари. Имаше чувството, че генералът се приближава необичайно бързо, без да гледа къде стъпва. Скрит зад дървото, Рейнсфорд не го виждаше; ямата също беше извън полезрението му. Минутата му се стори по-дълга от година. И след това едва не изкрещя от радост, чувайки пукането на клоните, които покриваха ямата. Разнесе се протяжен вой на болка, когато заострените колове намериха целта си. Той изскочи иззад дървото, но после в ужас отстъпи назад. На метър от ямата стоеше мъж с електрическо фенерче в ръка.

– Добра работа, Рейнсфорд – прозвуча гласът на генерала. – Вашият бирмански капан за тигри уби

едно от най-добрите ми кучета. Още една точка за вас. Но мисля, че ще имам шанса да видя какво правите, когато бъдете изправен срещу цялата ми глутница. А сега се прибирам у дома, за да си почина. Благодаря за тази изключително забавна вечер.

На разсъмване Рейнсфорд, легнал да откъдне недалеч от тресавището, бе събуден от звук, който го накара да разбере, че има какво още да научи за страха. Това бе далечен шум, слаб и неопределен, но той го разпозна веднага – лай на глутница кучета.

Можеше да направи две неща. Да остане където е, нещо равносилно на самоубийство. Или да бяга, което беше отлагане на неизбежното. Остана там още за кратко, мислейки трескаво. Хрумна му отчаяна мисъл с нищожни шансове за успех, след което стегна колана си и хукна в противоположна посока на блатото.

Лаят на хрътките се приближаваше и ставаше все по-ясен. На един хълм Рейнсфорд си избра голямо дърво и се покатери на него. После видя как на около четвърт миля разстояние шубраците покрай един воден канал се раздвижиха. Напрягна поглед и различи стройната фигура на генерал Заров, а пред него вървеше друг плещест мъж, който пробиваше път през буйната растителност на джунглата. Това беше великанът Иван, който като че ли бе теглен от някаква невидима сила. Рейнсфорд знаеше, че исполинският казак все още задържаше кучетата на повод.

Но всеки момент можеше да ги пусне. Умът му работеше френетично. Спомни си за една хитрост, която бе научил в Уганда. Слезе от дървото, избра си един млад жилав клон и стегна с лиани ножа си за него, като острието сочеше надолу към пътеката. Изтегли клона силно назад, връзвайки го със стеблото на една дива лоза, и хукна с всички сили. Ку-

четата залаяха по-свирепо, усетили миризмата му. Рейнсфорд вече знаеше как се чувства преследвано животно.

Наложи се да спре, за да си поеме дъх. Джафкането внезапно секна и сърцето на Рейнсфорд също замря. Навярно бяха стигнали до мястото с ножа.

Той се покатери трескаво на едно дърво и погледна назад. Преследвачите му бяха спрели. Но надеждата, която таеше, бързо угасна, защото видя генерал Заров в една долчинка, все още на крака, за разлика от Иван. Изстреляният от клона нож все пак беше свършил някаква работа.

Рейнсфорд едва бе скочил на крака от дървото, когато глутницата отново поде оглушителния си лай.

– Спокойно, спокойно, спокойно! – повтаряше си той запъхтян, докато тичаше.

Между дърветата се мерна синееща пролука. Лаят се приближаваше. Рейнсфорд се устреми към просвета. Това беше морският бряг. Отвъд тесния залив се извисяваше сивата грамада на замъка. Само на метри под краката му морето бушуваше и се разбиваше с грохот. Рейнсфорд се поколеба, но лаят ставаше все по-силен. След това се хвърли в морето...

Когато глутницата стигна до брега, генералът се спря и в продължение на няколко минути се взираше в зеленикавата бездна, после сви рамене и седна на скалата. Отпи глътка бренди от сребърната си манерка, запали една от ароматизираните си цигари и си затананика ария от „Мадам Бътерфлай“.

* * *

Тази вечер генерал Заров вечеря с огромно удоволствие в обшитата с дъбова ламперия зала. Заедно

с вечерята той се наслади на бутилка „Пол Роже“* и половин бутилка шамбертен**. Имаше само две дребни подробности, които донякъде помрачаваха пълното му щастие. Първата беше, че нямаше да е лесно да намери заместник на Иван, а втората – че плячката му се беше изплъзнала. Вярно, американецът беше нарушил правилата на играта, но пък приключението си струваше. Така си мислеше генералът, докато отпиваше от ликьора си след вечеря, препрочитайки за успокоение някои любими пасажи от Марк Аврелий. В десет той стана и се упути към спалнята си. Беше приятно уморен. Заклучи вратата отвътре и тръгна към прозореца, без да включва осветлението, защото навън сияеше бледа луна. Погледна надолу към сенките на хрътките, които сновяха из тъмния двор.

– Другия път ще имате повече късмет! – подвикна им той и запали лампата.

Пред него стоеше мъж, който до този момент се беше крил зад балдахина на леглото.

– Рейнсфорд! – извика генералът. – Как, за бога, стигнахте дотук?

– С плуване – отвърна Рейнсфорд. – Така беше по-пряко, вместо да вървя през джунглата.

Генералът си пое дъх и се усмихна.

– Поздравления! Вие спечелихте играта.

Рейнсфорд не се усмихваше.

– Но все още съм преследвано животно, притиснато до стената – дрезгаво изрече той. – Пригответе се, генерале!

Генералът се поклони церемониално.

– Разбирам – каза той. – Прекрасно! Тази вечер един от нас ще нахрани хрътките, а другият ще се

---

* Прочуто френско шампанско от района Шампан. – Б. пр.

** Сухо червено вино от Бургундия. – Б. пр.

12 разказа, които ще ви оставят без дъх

наспи в това великолепно легло. Отбранявайте се,
Рейнсфорд!

* * *

Рейнсфорд установи, че никога не бе спал в по-
удобно легло.